

Piedzīvot barikādes pusaudža acīm.

Intervēja 9.a klases skolniece Selīna Balakāne

Intervijā piedalījās manas ģimenes draugs - Rihards Kārkliņš.

Cik tev bija gadu 1991. gada janvārī, kur tu dzīvoji, ko darīji?

Man bija piecpadsmit, un es dzīvoju Mežaparkā. Toreiz es interesējos par reliģiju, kā pusaudzis – mums bija tāds grupējums, kur mēs sanācām kopā. Tajā vakarā, kad bija slavenā apšaude pie Iekšlietu ministrijas, es biju iemaldījies jaunajā Sv. Ģertrūdes baznīcā. Iznākot no baznīcas, es izdzirdēju kaut kādu baigo skaņu, kas no sākuma nelikās apšaude, bet bija vilinājums aiziet un redzēt, kas tur īsti notiek. Gāju skatīties, līdz ieraudzīju, ka pie viesnīcas "Rīdzene" dega autobuss. Tad bija skaidrs, ka tur notiek apšaude, varēja redzēt trasējošās lodes. Es zvanīju vecākiem un teicu: "Klau, vai jūs zināt, kas notiek?" Es ļoti labi atceros to laiku un tās sajūtas.

Kādas bija tavas zināšanas, tavs priekšstats par to, kas notiek barikāžu laikā?

Priekšstats bija tāds, ka tas bija tā kā pokera spēlē – mēs gājām "all in". Tā mūsu neatkarības lietiņa karājās mata galā, varēja atbraukt čaļi ar bruņotiem transportiem un vienkārši visu sabradāt. Tomēr bija tāda sajūta, ka tas nenotiks, jo mūsu ir pārāk daudz.

Jau intervijas sākumā tu ieskicēji dažas atmiņas par 1991. gada janvāri. Ko vēl tu atceries?

Atceros aizbarikādēto Rīgu, kaut kas bija Dzirnavu ielā pie "Lattelecom", tur bija smagās mašīnas, protams, Ministru kabinets un Doma laukums. Es nebiju Zaķusalā, to neatceros. Atceros interviju ar operatoru Juri Podnieku, ka viņš bija skrējis ar to sašauto žiguli un vedis videomateriālu no Lietuvas. Tur tās lietas bija traģiskākas. Informēts es biju, bet klātbūtnē atrados tikai toreiz, Vecrīgā, un toreiz, kad bija apšaudes.

Bail tev nebija?

Nu... Pie viesnīcas “Latvija” varēja just, ka lodes nenāk uz mūsu pusi, tās bija aiz kvartāla, uz Raiņa bulvāra pusi. Es tālāk negāju, jo bija skaidrs, ka tur lielas lietas notiek. Protams, bija bail, un es tur biju īsu laiku. Par barikādēm, par Doma laukumu runājot – tur nē, jo tur visi bija diezgan relaksēti, nogaidoši. Ar miermīlīgu nogaidīšanas attieksmi – kas būs.

Kā tu ar šodienas aci vērtē barikāžu nozīmību un to, kur mēs esam tagad?

Tas viennozīmīgi bija pagrieziena punkts, kad pulkstenis notikšņapaļu stundu, pēc vēsturiskās nozīmības analogijas tas ir mūsu de facto, brīdis, kad atgūstam brīvību, simboliski visi esot tur. Tie, kas tur bija, to nekad neaizmirsīs. Kur mēs esam tagad... Par daudzām lietām man ir nedaudz bēdīgi, bet domāju, tam nav nepieciešams veltīt laiku. Mēs tiešām esam foršā valstī, man patīk. Es būtu gribējis, lai ātrāk aizejam prom no vecās domāšanas, no vecajiem kadriem, no vecās politikas.

